

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети състав)

20 ноември 2008 година *

По дело T-185/05,

Италианска република, за която се явяват г-н I. Braguglia и г-н M. Fiorilli, avvocati dello Stato,

жалбоподател,

подпомагана от

Кралство Испания, за което се явява г-н F. Díez Moreno, abogado del Estado,

и от

Република Латвия, представлявана първоначално от г-жа E. Balode-Buraka, впоследствие от г-жа L. Ostrovska, в качеството на представители,

встъпили страни,

* Език на производството: италиански.

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н L. Cimaglia и г-н P. Aalto, в качеството на представители,

ОТВЕТНИК,

с предмет жалба за отмяна, от една страна, на приетото от Комисията на нейното 1678 заседание решение от 10 ноември 2004 г., според което външните обяви за работа за заемане на ръководни длъжности в Официален вестник на Европейския съюз занапред ще се публикуват на немски, английски и френски език през период, който трябва по принцип да приключи на 1 януари 2007, а от друга страна, на обява за работа COM/2005/335 за длъжността генерален директор (степен А*15/А*16) на Европейската служба за борба с измамите (OLAF), публикувана от Комисията на 9 февруари 2005 г. (ОВ С 34 А, стр. 3),

**ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (пети състав),**

състоящ се от: г-н M. Vilaras (докладчик), председател, г-н M. Prek и г-н V. Ciucă, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 юли 2008 г.

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

- ¹ Членове 12 ЕО, 230 ЕО, 236 ЕО, 290 ЕО и 314 ЕО в тяхната редакция, приложима към настоящия случай, гласят:

„Член 12

В областта, в която се прилага настоящият договор и без да се нарушават специфичните разпоредби, съдържащи се в него, се забранява всякаква дискриминация, основана на гражданство.

Съветът, като се произнася в съответствие с процедурата, предвидена в член 251, може да приеме правила, предназначени да забранят такава дискриминация.

[...]

Член 230

Съдът осъществява контрол относно законосъобразността на актовете, приети съвместно от Европейския парламент и Съвета, на актовете на Съвета, на Комисията и на ЕЦБ, с изключение на препоръките и становищата, както и на актовете на Европейския парламент, предназначени да произведат правно действие по отношение на трети страни.

За тази цел той е компетентен да се произнася по искове на държава членка, на Съвета или на Комисията, на основание некомпетентност, съществено процесуално нарушение, нарушаване на настоящия договор или на всякаква правна норма по приложението му, или злоупотреба с власт.

Съдът е компетентен при същите условия, да се произнася по искове, заведени от Европейския парламент, Сметната палата и от ЕЦБ, за защита на техните правомощия.

Всяко физическо или юридическо лице може, при същите условия, да заведе иск срещу решенията, които са адресирани до него, или срещу решение, което въпреки формата си на регламент или решение, адресирано до друго лице, го засяга пряко и лично.

Исковете, предвидени в настоящия член, трябва да бъдат заведени в срок от два месеца, считано, в зависимост от случая, от публикуването на акта, от неговото съобщаване на ищеца, или, при липса на уведомяване, от деня, в който той е узнал за него.

[...]

Член 236

Съдът е компетентен да се произнася по всеки спор между Общността и нейни служители, в границите и при условията, определени от статута на длъжностните лица и условията за работа.

[...]

Член 290

Разпоредбите относно езиците на институциите на Общността, се определят с единодушие от Съвета, без с това да се засягат разпоредбите, съдържащи се в процедурния правилник на Съда.

[...]

Член 314

Настоящият договор, съставен в единствен оригинал на италиански, немски, нидерландски и френски езици, като всички четири текста са еднакво

автентични, се депозира в архивите на правителството на Италианската република, което изпраща заверено копие до всяко от правителствата на останалите държави, които са го подписали.

По силата на договорите за присъединяване, автентични са също така и английската, гръцката, датската, естонската, ирландската, испанската, латвийската, литовската, малтийската, полската, португалската, словашката, словенската, финландската, шведската и чешката версия на настоящия договор.“

- 2 Членове 1—6 от Регламент № 1 на Съвета от 15 април 1958 година относно определяне на езиковия режим на Европейската икономическа общност (ОВ 17, 1958 г., стр. 385/58; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 5) в редакцията си, приложима в настоящия случай, гласят:

„Член 1

Официалните и работните езици на институциите на Европейския съюз са чешки, датски, нидерландски, английски, естонски, фински, френски, немски, гръцки, унгарски, италиански, латвийски, литовски, малтийски, полски, португалски, словашки, словенски, испански и шведски.

Член 2

Текстовете, адресирани до институциите от страна на държава членка или от лице, попадащо под юрисдикцията на държава членка, се изготвят по избор от подателя на един от официалните езици. Отговорът се изготвя на същия език.

Член 3

Текстовете, адресирани от институциите до държава членка или до лице, попадащо под юрисдикцията на държава членка, се изготвят на езика на тази държава.

Член 4

Регламентите и другите документи с общо приложение се изготвят на официалните езици.

Член 5

Официалният вестник на Европейския съюз се публикува на двадесетте официални езика.

Член 6

Институциите могат да определят реда и условията за прилагане на този езиков режим във вътрешните си правилници.“

- 3 Член 1г, параграфи 1 и 6, член 27, член 28 и член 29, параграф 2 от Правилника за длъжностните лица на Европейските общности, в неговата редакция, приложима в настоящия случай (наричан по-нататък „Правилника“), гласят:

„Член 1г

1. При прилагането на настоящите правила се забранява всяка дискриминация на основата на пол, раса, цвят на кожата, етнически или социален произход, генетични белези, език, религия или изповедание, политически или други убеждения, принадлежност към национално малцинство, имуществено състояние, рождение, увреждане, възраст или сексуална ориентация. [...]

6. Като се зачитат принципът на недискриминация и принципът на пропорционалност, всяко ограничение в тяхното прилагане трябва да бъде обосновано с обективни и разумни съображения и подчинено на законосъобразни цели от общ интерес в рамките на политиката за персонала. Подобни цели могат по-специално да обосноват въвеждането на задължителна възраст за пенсиониране и минимална възраст за получаване на пенсия за осигурителен стаж.

[...]

Член 27

Назначаването на длъжностни лица има за цел да осигури на институцията услугите на длъжностни лица със способности, ефикасност и почтеност, отговарящи на най-високите стандарти, подбрани на възможно най-широка географска основа измежду гражданите на държавите членки на Общностите.

Не се запазват никакви длъжности за граждани на определена държава членка.

Член 28

Длъжностното лице може да бъде назначено само при условие че:

[...]

- e) представи доказателства за задълбочено владение на един от езиците на Общностите и задоволително владение на друг от езиците на Общностите в степента, необходима за изпълнението на неговите задължения.

Член 29

[...]

2. Органът по назначаването може да одобри процедура, различна от конкурс, за назначаването на служители за ръководни длъжности (генерални директори или равностойните им от степен AD 16 или AD 15, и директори или приравнени на тях от степен AD 15 и AD 14) и в изключителни случаи — за назначаване на длъжности, които изискват особена квалификация.“

- 4 Член 18 от Процедурния правилник на Комисията (С (2000) 3614, ОВ L 308, 2000 г., стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 216), гласи :

„Член 18

Актовете, приети от Комисията по време на заседание, се прилагат като неразделна част, на езика или езиците, чиито текстове са автентични, към отчетната справка, изготвяна в края на заседанието на Комисията, в хода на което те са били приети. Тези актове се заверяват с подписите на председателя и на генералния секретар, поставени собственоръчно на последната страница от отчетната справка.

Актовете, приети по писмената процедура, се прилагат като неразделна част, на езика или езиците, чиито текстове са автентични, към дневника, посочен

в член 12. Тези актове се заверяват с подписа на генералния секретар, поставен на последната страница на дневника.

Актовете, приети по процедурата на оправомощаване, се прилагат като неразделна част, на езика или езиците, чиито текстове са автентични, към дневника, посочен в член 15. Тези актове се заверяват с подписа на генералния секретар, поставен на последната страница на дневника.

Актовете, приети по процедурата на делегиране или процедурата на последващо делегиране на права, съгласно член 13, трети параграф, се прилагат като неразделна част, на езика или езиците, чиито текстове са автентични, към дневника, посочен в член 15. Тези актове се заверяват чрез собственоръчно подписана декларация от генералния директор или ръководителя на службата.

За целите на настоящия правилник под „актове“ се разбират актовете в една от формите, предвидени в член 14 от Договора за ЕОВС, член 249 от Договора за ЕО и член 161 от Договора за Евратом.

За целите на настоящия правилник под „езици, чиито текстове са автентични“, се разбират всички официални езици на Общността, когато става въпрос за актове от общ характер, а за останалите актове — езиците на техните адресати.“

Обстоятелства, предхождащи спора

- 5 На 1678-ото си заседание от 10 ноември 2004 г. Комисията приема решение (наричано по-нататък „Решението“), чийто текст, както произтича от приложения към жалбата на Италианската република документ, е следният:

„ Комисията решава, че външните обяви за работа за заемане на ръководни длъжности в *Официален вестник на Европейския съюз* занапред ще се публикуват на немски, английски и френски език през период, който трябва по принцип да приключи на 1 януари 2007 г. Това решение са налага от капацитета за осъществяване на преводи в рамките на генерална дирекция „Писмени преводи“, то отчита приетите в областта на назначаването на ръководни длъжности (SEC (2004) 252) процедурни правила и се вписва в рамките на изпълнението на Известие на Комисията от 26 май 2004 г., озаглавено „Преводи: уравнисяване на предлагането и търсенето“ (SEC(2004) 638/6)“. [неофициален превод].

- 6 С документ SEC(2004) 252 от 27 февруари 2004 г., озаглавен „Назначаването на старши ръководители от новите държави членки. Съобщение на г-н Kinnock в съгласие с председателя“ и вписан в дневния ред на 1648-ото събрание на Комисията от 3 март 2004 г., се приемат процедурни правила в областта на назначаване на служители на ръководни длъжности в Комисията с произход от държавите членки, приети в Европейския съюз на 1 май 2004 г. Сред тези правила е посоченото в точка 5, втора алинея, последно изречение от този документ, според което:

„Процедурите за подбор ще се провеждат на английски, френски и немски език“.

- 7 Документ SEC (2004) 638/6 от 26 май 2004 г., озаглавен „Преводи: уравнивяване на предлагането и търсенето. Съобщение на г-н Кинпок в съгласие с председателя“ и вписан в дневния ред на 1659-ото заседание на Комисията от 26 май 2004 г., излага предвижданията за развитие на капацитета за извършване на преводи и на търсенето на превод вътре в Комисията след разширяването от 2004 г., предвид наличните ресурси посочва ограниченията, съдържащи се във вече приетите мерки, насочени към предлагането на превод и установяване на план за действие, и включва мерки, предназначени да осигурят ограничаване и управление на търсенето на превод през преходен период с продължителност до края на 2006 г. Според тези мерки, както са описани в точка 4 от същия документ, озаглавен „План за действие“ (Action Plan) през преходния период определени документи на Комисията ще бъдат превеждани само на някои официални езици, докато други документи, квалифицирани като „второстепенни“ (non-core documents), изобщо няма да бъдат превеждани (вж. точка 4.2., последно тире от документа). Нито обявите за работа, нито други документи, свързани с процедурите за подбор на персонала, са конкретно посочени в този документ.
- 8 На 9 февруари 2005 г. Комисията публикува единствено на немски, английски и френски език обява за работа COM/2005/335 (ОВ С 34 А, стр. 3, наричана по-нататък „обявата за работа“) за заемане на длъжността, в степен А*15-16, на генерален директор на Европейската служба за борба с измамите (OLAF). В рубриката „Компетентност, която се изисква за длъжността“ обявата за работа споменава по-конкретно, че „[в]секи кандидат трябва да [...] притежава задълбочено владение на един от официалните езици на Европейския съюз и задоволително владение на друг от езиците на Съюза“ [неофициален превод]. В рубриката „Процедура за кандидатстване“ обявата за работа предвижда по-конкретно, че:

„Кандидатите трябва да прикрепят автобиография към своята електронна кандидатура [...] и да изготвят мотивационно писмо [...]. Автобиографията и мотивационното писмо трябва да бъдат съставени на френски, английски или немски език“. [неофициален превод]

- 9 Освен това между 15 и 23 февруари 2005 г. Комисията публикува в основните всекидневници на всички държави членки, сред които италианските всекидневници „La Repubblica“ от 17 февруари 2005 г. и „Corriere della Sera“ от 18 февруари 2005 г., както и в някои органи на международния печат, кратки обяви, съставени

на езика на публикуване на съответния печатен орган, с които заинтересованите лица се информират за публикуването на обявата за работа, към която се препраща за повече информация.

Производство и искания на страните

- 10 На 3 май 2005 г. Италианската република подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд.

- 11 С молби, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд съответно на 28 юли и на 3 август 2005 г., Кралство Испания и Република Латвия молят да встъпят в подкрепа на исканията на Италианската република. С определение от 29 септември 2005 г. председателят на пети състав на Първоинстанционния съд допуска тези встъпвания. На 17 ноември 2005 г. Кралство Испания и Република Латвия представят своите писмени становища.

- 12 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (пети състав) решава да открие устната фаза на производство и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, приканва Италианската република да отговори писмено на въпрос. Италианската република изпълнява това искане.

- 13 Страните са изслушани по време на устните състезания и отговарят на поставените от Първоинстанционния съд въпроси в съдебното заседание от 3 юли 2008 г.

- 14 В съдебно заседание Комисията представя копие от протокола на 1678-ото заседание на Комисията от 10 ноември 2004 г., в точка 8.1. от който се съдържа Решение с следния текст:

„Комисията решава, че публикациите в *Официален вестник* на запазените за външни кандидати обяви за работа за служители на ръководни длъжности напред ще се правят на английски, френски и немски език, както се препоръчва в документ PERS(2004) 203. Това решение, което влиза в сила незабавно, е с ограничено действие през периода до 31 декември 2006 г.“ [неофициален превод]

- 15 В съдебното заседание Комисията също представя копие на документа PERS (2004) 203 на Комисията от 5 ноември 2004 г., споменат в горепосочения протокол. В точка 2 от този документ се съдържа предложението на Комисията със следното съдържание:

„[К]ато се има предвид:

- Съобщението на Комисията от 26 май 2004 г., озаглавено „Преводи: уравнивяване на предлагането и търсенето“ (SEC (2004) 638/6), с което се въвеждат мерки, насочени към по-оптимално използване на капацитета за извършване на превод и ограничаване на общия обем на търсенето през преходния период до 1 януари 2007 г.,

- изтъкнатите от [генерална дирекция „Писмени преводи“] трудности при изготвяне на преводите на езиците на новите страни в Съюза в поисканите от оперативните служби срокове,

- натовареността при настоящата дейност на [генерална дирекция „Писмени преводи“], поради която сроковете са несъвместими с желанието на службите да запълнят вакантните места в най-кратък срок,

- обстоятелството, че Решението на Комисията от 3 март 2004 г. (SEC (2004) 252) относно „назначаването на старши ръководители от новите държави членки“ уточнява, че процедурите за подбор се провеждат задължително на английски, френски или немски,

се предлага на Комисията със съгласието на председателя да реши, че публикациите в ОВ на запазените за външни кандидати обяви за работа за постове на ръководни длъжности се правят занапред на английски, френски и немски език“. [неофициален превод]

- 16 Първоинстанционният съд решава да добави тези документи към преписката по делото и да покани страните да представят своите евентуални становища в тази връзка. Всички страни обявяват, че макар и термините, използвани в двата представени от Комисията документи, да се различават слабо от използваните в приложения от Италианската република документ към нейната жалба, съдържанието на Решението, както произтича от представените от Комисията документи, както и от приложения към жалбата документ, е напълно еднакво. Тези изявления са отбелязани в протокола от съдебното заседание. Освен това нито една страна не изразява други съображения по представените от Комисията документи.
- 17 Италианската република, подкрепяна от Кралство Испания и Република Латвия, моли Първоинстанционния съд да отмени Решението и обявата за работа.

18 Комисията моли Първоинстанционния съд:

- да отхвърли жалбата като недопустима или при условията на евентуалност като неоснователна,

- да осъди Италианската република да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По допустимостта

19 Без да повдига възражение за недопустимост с отделна молба по член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, Комисията изразява съмнения относно допустимостта на жалбата. Тези съмнения се отнасят, на първо място, до правото на държавите членки да подават жалба по член 230 ЕО срещу обява за работа за назначаването на персонал в институциите, на второ място, до квалифицирането на Решението като подлежащ на обжалване акт по смисъла на член 230, първа алинея ЕО, на трето място, до характера на подлежащ на обжалване акт на обявата за работа, с мотива че тя представлявала акт за изпълнение или за прилагане на Решението, ако това решение трябвало да се счита за подлежащ на обжалване акт, и на четвърто място, до спазването на сроковете за обжалване, предвидени в член 230, пета алинея, доколкото той се отнася до отмяната на Решението.

По правото на държавите членки да подадат жалба по член 230 ЕО срещу актовете на институциите относно отношенията им с техните длъжностни лица и служители

— Доводи на страните

20 Комисията посочва, че в Решение от 15 март 2005 г. по дело Испания/Евроюст (С-160/03, Recueil, стр. I-2077, точки 37—44) Съдът обявява за недопустима подадената от държава членка жалба срещу някои публикувани от Евроюст покани за представяне на кандидатури за назначаване на срочно наети служители, на основание че оспорваните покани за представяне на кандидатури не били включени в списъка от актове, чиято законосъобразност Съдът може да контролира, че посочените в споменатите покани кандидати за различни постове разполагали с достъп до общностния съд при предвидените в член 91 от Правилника за персонала условия и че в хипотезата на подобна жалба било допустимо държавите членки да встъпят по спора и при необходимост да подадат жалба срещу решенията на Първоинстанционния съд. Комисията счита, че въпреки спецификата на разглеждания в това решение случай, настоящата жалба трябва по аналогия да се счете за недопустима, що се отнася до исканията, насочени срещу обявата за работа.

21 Италианската република счита, че правният интерес, който дава основание на държава членка да встъпи по дело, в което кандидат оспорва законосъобразността на обява за работа, не се различава от правния интерес, който дава основание на тази държава да предяви пряк иск или жалба. Тя добавя, че държавите членки могат да оспорят с жалба за отмяна всеки пораждащ правни последици нормативен или индивидуален акт на Комисията и да се позоват по този повод на нарушение на Договора за ЕО. Ето защо в конкретния случай Италианската република имала правото да оспорва както Решението, така и обявата за работа и да се позовава на нарушение на членове 12 ЕО и 290 ЕО в подкрепа на своето искане.

22 Кралство Испания подкрепя доводите на Италианската република и добавя, че Решение по дело Испания/Евроюст, посочено в точка 20 по-горе, не е релевантно. Според Кралство Испания в това дело Съдът е приел, че член 230 ЕО не може да служи за основание на жалба за отмяна, насочена срещу акт на Евроюст, т.е. структура, която се отнася към третия стълб на Европейския съюз. В настоящия случай обаче жалбата засягала актове на Комисията, които са посочени в член 230 ЕО.

— Съображения на Първоинстанционния съд

23 Член 230 ЕО позволява на държавите членки да оспорят с жалба за отмяна всеки пораждащ правни последици акт на Комисията, без да се изключват актовете, свързани с отношенията на последната с нейните длъжностни лица и служители.

24 Наистина било отсъдено, че член 236 ЕО, според който Съдът е компетентен по всеки спор между Общността и нейни служители в границите и при условията, определени в Правилника за персонала или от приложимия за тях правен режим, трябва да се схваща в смисъл, че той се прилага изключително за лицата, които имат качеството на длъжностни лица или на служители, различни от местния персонал, и за тези, които искат да придобият това качество. Като последица от това подобни лица трябва да основат своята жалба за отмяна на увреждащ ги акт, т.е. не на член 230 ЕО, а на член 91 от Правилника за персонала (вж. Определение на Първоинстанционния съд от 2 май 2001 г. по дело *Barleycorn Mongolue* и *Voixader Rivas/Парламент и Съвет*, T-208/00, Recueil FP, стр. I-A-103 и II-479, точки 26—28 и цитираната съдебна практика).

25 В член 236 ЕО обаче се имат предвид единствено споровете „между Общността и нейни служители“. Впрочем с подадена от държава членка жалба въз основа на член 230 ЕО не възниква съдебен спор от подобен характер.

- 26 Освен това Съдът е отсъдил, че ако предвиденото в член 91 от Правилника за персонала правно средство за защита е предоставено само на длъжностните лица и служителите на Общността, а не и на професионално сдружение на длъжностните лица, това не променя факта, че подобно сдружение, надлежно легитимирано, има правото по член 230, четвърта алинея ЕО да подаде жалба за отмяна срещу решенията, на които то е адресат по смисъла на тази разпоредба (Решение на Съда от 8 октомври 1974 г. по дело *Union syndicale* и др./Съвет, 175/73, *Rescueil*, стр. 917, точки 17—20).
- 27 От това следва, че ако условията за прилагане на член 230 ЕО са налице, тази разпоредба може да служи за основание на жалба за отмяна на актовете на Комисията в областта на европейската публична служба, подадена от непосочени в член 91 от Правилника за персонала жалбоподатели, т.е. които не са нито длъжностни лица или служители на Общността, нито кандидати за заемане на длъжност в европейската публична служба.
- 28 Впрочем в конкретния случай, без да се засяга изложеното по-нататък относно квалификацията на Решението и на обявата за работа като актове, подлежащи на обжалване, правото на държава членка да подаде жалба за отмяна на основание на член 230 ЕО срещу пораждащите правни последици актове на Комисията не може да бъде оспорвано, с мотива че посочените актове се отнасят за свързани с европейската публична служба въпроси.
- 29 Не можело да се направи обратен извод въз основа на Решение по дело Испания/Евроюст, посочено в точка 20 по-горе, на което Комисията се позовава. В това решение Съдът е отхвърлил като недопустима жалбата на Кралство Испания, предявена въз основа на член 230 ЕО, на основание че обжалваните с нея актове не са включени в списъка от актове, чиято законосъобразност може да се контролира от Съда съгласно същия член, и че от друга страна, член 41 ЕС не предвижда, че член 230 ЕО е приложим за разпоредбите относно посоченото в дял VI от Договора за ЕС полицейско и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси, които разпоредби се отнасят и до Евроюст, тъй като компетентността на Съда в тази област е уточнена в член 35 ЕС, към който препраща член 46, буква б) ЕС (Решение по дело Испания/Евроюст, точка 20 по-горе, точки 36—40).

- 30 Точките от това решение, към които Комисията препраща, се отнасят до довода на Кралство Испания, изведен от правото на ефективна съдебна защита в рамките на правовата общност. Ето защо в отговор на този довод Съдът напомня, че обжалваните по това дело актове не са освободени напълно от съдебен контрол, след като основните заинтересовани лица, а именно кандидатите за различни постове, визирани от обжалваните покани за представяне на кандидатури, разполагат с достъп до общностния съд при условията, предвидени в член 91 от Правилника за персонала, и че в хипотезата на подобна жалба е допустимо държавите членки да встъпят по делото и ако е необходимо, да подадат жалба срещу решението на Първоинстанционния съд (Решение по дело Испания/Евроюст, точка 20 по-горе, точки 41—43).
- 31 Единствено въз основа на тези съображения не може да се направи изводът, че що се отнася до актовете на Комисията — които за разлика от актовете на Евроюст са посочени в член 230 ЕО — държавите членки нямат право да подадат жалба за отмяна въз основа на този член, а трябва да се задоволят с встъпване в споровете между Комисията и нейните длъжностни лица и служители.
- 32 С оглед на гореизложените съображения всякакво съмнение относно приложимостта на член 230 ЕО към конкретния случай е необосновано.

По квалификацията на Решението и на обявата за работа като актове, подлежащи на обжалване по смисъла на член 230, първа алинея ЕО

— Доводи на страните

- 33 Комисията изразява сериозни съмнения относно характера на Решението като подлежащ на обжалване акт по смисъла на член 230 ЕО. Решението не било предназначено главно да поражда спрямо трети лица задължителни правни

последници, които могат да повлияят пряко на тяхното правно положение, като внесат значителна промяна в него. Напротив, то представлявало само изявление за намерението на Комисията да следва определена линия на поведение по повод на някои бъдещи събития, а именно публикуването на обява за работа. Според съдебната практика подобен акт с чисто информативен характер не бил сам по себе си от естество да породи правни последици спрямо трети лица и още повече нямам такава цел. Интересите на трети лица можело да бъдат пряко накърнени единствено от действително приетите мерки в съответствие с обявените в Решението насоки. Твърдението на жалбоподателя, според което публикуването на обява за работа е конкретизация на нанесените от Решението вреди на правно защитените интереси на жалбоподателите, потвърждавало тази теза.

34 Комисията добавя, че ако Решението трябвало да се разглежда като мярка, която е предназначена да породи задължителни правни последици и следователно може да бъде предмет на самостоятелна жалба за отмяна по член 230 ЕО, публикуваните впоследствие въз основа на Решението индивидуални обяви за работа представлявали чисто изпълнителни мерки, напълно лишени от самостоятелност спрямо самото решение, и следователно не подлежали на обжалване. Самата Италианска република била квалифицирала обявата за работа в своята жалба като акт за изпълнението или за прилагането на Решението. Вследствие на това Комисията счита, че в подобна хипотеза, доколкото визира обявата за работа, жалбата трябва да бъде отхвърлена като недопустима.

35 Италианската република се съгласява, че не е сигурно, че Решението поражда задължителни правни последици спрямо трети лица, тъй като можело да се възрази, че то не било насочено към външния свят, а визирало единствено самата Комисия, и че само публикацията на специфична обява за работа можела да има отражение върху интересите на външни за Комисията лица.

36 При все това Италианската република счита, че съществуват доводи в полза на тезата, според която Решението представлява подлежащ на обжалване акт. От

една страна, с Решението се установявал езиков режим, приложим в бъдеще за всички обяви за работа за ръководни длъжности, и с него вече се упражнявало влияние върху интересите на външните за Комисията лица, в частност върху интересите на държавите членки, чийто официални езици не са използвани. Следователно засегнатите държави членки могли да сезират незабавно Първоинстанционния съд, без да чакат публикуването на обявата за работа единствено на трите езика, предвидени в Решението. От друга страна, обстоятелството, че Решението нямало вид на подготвителен акт за окончателно решение, а самото то изглеждало като окончателно решение, подкрепяло тезата, че Решението представлява подлежащ на обжалване акт.

37 Италианската република добавя, че ако не беше узнала случайно за Решението, тя щеше да може да обжалва само публикуваните обяви за работа и подобна констатация щеше да е достатъчна в конкретния случай за възстановяване на законността. При все това интересът на държава членка, различен от този на индивидуален кандидат за пост в общностната администрация, би бил по-добре защитен с отмяната на самото Решение, тъй като подобна отмяна може да освободи засегнатата държава членка от необходимостта да оспори индивидуално всички непубликувани на нейния официален език обяви за работа.

38 Кралство Испания подкрепя доводите на Италианската република, като добавя, че Решението и обявата за работа са неделими и образуват правно единство. Решението пораждало изключително значителни и сериозни правни последици, доколкото нарушавало по-конкретно принципа на зачитане на езиковото многообразие, който представлявал един от основните принципи, върху които е основан Европейският съюз, както и принципите на компетентност на институциите, на недопускане на дискриминация, основана на езика и на националната идентичност. Обявата за работа представлявала обикновен акт за изпълнение и прилагане на Решението, така че ако Първоинстанционния съд трябвало да отмени Решението, вследствие на това и обявата за работа щяла да бъде отменена.

— Съображения на Първоинстанционния съд

- 39 Според постоянната съдебна практика жалбата за отмяна по смисъла на член 230 ЕО е открита за всички актове, приети от институциите, каквито и да са тяхното естество или форма, които целят да произведат правни последици (Решение на Съда от 31 март 1971 г. по дело Комисия/Съвет, 22/70, Recueil, стр. 263, точка 42, Решение на Съда от 16 юни 1993 г. по дело Франция/Комисия, C-325/91, Recueil, стр. I-3283, точка 9, Решение на Съда от 20 март 1997 г. по дело Франция/Комисия, C-57/95, Recueil, стр. I-1627, точка 7 и Решение на Съда от 1 декември 2005 г. по дело Италия/Комисия, C-301/03, Recueil, стр. I-10217, точка 19).
- 40 За да се определи дали един акт или решение поражда такива последици, се налага придържане към неговата същност (Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия, 60/81, Recueil, стр. 2639, точка 9; вж. Решение на Първоинстанционния съд от 22 март 2000 г. по дело Coca-Cola/Комисия, T-125/97 и T-127/97, Recueil, стр. II-1733, точка 78 и цитираната съдебна практика).
- 41 Не представлява подлежащ на обжалване акт по смисъла на член 230 ЕО приета от институция мярка, с която единствено се изразява намерението на същата или на една от нейните служби да се следва определена линия на поведение в дадена област (Решение на Съда от 27 септември 1988 г. по дело Обединено кралство/Комисия, 114/86, Recueil, стр. 5289, точка 13 и Решение на Съда от 5 май 1998 г. по дело Обединеното Кралство/Комисия, C-180/96, Recueil, стр. I-2265, точка 28). Не може да се счита, че подобни вътрешни указания, съдържащи общите насоки, въз основа на които, като прилага релевантните разпоредби, институцията възнамерява впоследствие да приеме индивидуални решения, чиято законосъобразност ще може да се оспори по предвиденото в член 230 ЕО производство, са насочени да пораждат правни последици (Решение на Съда от 6 април 2000 г. по дело Испания/Комисия, C-443/97, Recueil, стр. I-2415, точки 33 и 34).
- 42 Освен това следва да се напомни, че член 29, параграф 2 от Правилника за персонала позволява на всяка институция да одобри процедура, различна от конкурс, за назначаването на свои служители на ръководни длъжности.

- 43 Според съдебната практика правото на преценка на заслугите на различни кандидати за определен пост, с което разполага дадена институция, трябва да бъде упражнявано при пълно спазване на всички релевантни правни разпоредби, т.е. не само на обявата за работа, а също и на евентуални процесуални правила на въпросната институция (Решение на Първоинстанционния съд от 18 септември 2003 г. по дело Pappas/Комитет на регионите, T-73/01, Recueil FP, стр. I-A-207 и II-1011, точка 53). Тези правила представляват част от законоустановената рамка, към която тази институция стриктно трябва да се придържа при упражняването на своята широка свобода на преценка (Решение на Първоинстанционния съд от 4 юли 2006 г. по дело Tzirani/Комисия, T-88/04, Recueil FP, стр. II-A-2-703, точка 78). Съответната институция не може да се отклони от вътрешните правила за назначаване, които самата тя е определила, освен ако не измени формално тези правила (Решение на Първоинстанционния съд от 13 декември 2007 г. по дело Angelidis/Парламент, T-113/05, все още непубликувано в Сборника, точка 75).
- 44 От това следва, че процесуалните правила, които една институция приема въз основа на член 29, параграф 2 от Правилника при назначаването на своите служители на ръководни длъжности, обвързват тази институция и в този смисъл пораждаат правни последици по смисъла на съдебната практика относно прилагането на член 230 ЕО.
- 45 Наистина по силата на горепосочената разпоредба от Правилника за персонала подобни правила могат да бъдат приети за всеки отделен случай, за всяка от посочените в нея длъжности, която е свободна в дадена институция. Ако дадена институция реши да следва подобен подход, няма пречки тя да приеме вътрешни указания, съдържащи само общите насоки, съобразно които всеки път когато това е необходимо, тя ще определи процесуалните правила, които да се следват при назначаването на длъжност, за която е приложим член 29, параграф 2 от Правилника за персонала. В съответствие с посочената по-горе в точка 41 съдебна практика следва да се направи изводът, че в подобен случай тези вътрешни указания сами по себе си не пораждаат задължителни правни последици и следователно не могат да бъдат предмет на жалба. В тази хипотеза подобна жалба не би могла да бъде насочена срещу обявата за работа или всеки друг акт, с който се определят по окончателен начин процесуалните правила, които да се следват за заемането на определена длъжност.

46 При все това нито член 29, параграф 2 от Правилника за персонала, нито никоя друга разпоредба възпрепятстват дадена институция да приеме преди прилагането на конкретна процедура за заемането на ръководна длъжност правила за общо приложение, определящи по окончателен начин поне някои аспекти на процедурата за назначаването на служители на ръководни длъжности в тази институция. Подобни правила пораждаат задължителни правни последици, доколкото засегнатата институция не може, преди посочените правила да са изменени или отменени, да се отклони от тях при назначаването на определена длъжност от тази категория. В такъв случай привилегиран жалбоподател, какъвто е държава членка, може незабавно да оспори законосъобразността на тези правила с жалба за отмяна по член 230 ЕО, без да е необходимо да чака те да бъдат приложени в конкретен случай.

47 Следователно в случая е важно да се определи, на първо място, дали Решението отразява единствено намерението на Комисията да следва някаква насока или линия на поведение в хода на процедурите за назначаване на служители на ръководни длъжности или дали Решението по-скоро определя занапред и по окончателен начин даден аспект от процедурата, която да се следва в бъдеще за заемането на всички ръководни длъжности, попадащи в нейното приложно поле.

48 С оглед на съдържанието на Решението, както то е изложено в документа, приложен от Италианската република към нейната жалба, а също и в представените от Комисията в съдебното заседание документи, е уместно да се възприеме втората от тези опции. Съставено с ясни и недвусмислени думи, Решението не съдържа просто указания, а по окончателен начин и в обвързваща форма определя даден аспект на процедурите за назначаване на ръководни длъжности в Комисията, свързан с езиците, на които се публикуват съответните обяви за работа, като това важи занапред и поне до 1 януари 2007 г. — дата, на която преходният период за прилагане на Решението трябвало да изтече. Това е още по-вярно, доколкото от една страна, в обжалвания акт са използвани изразите „Комисията реши“, „Комисията решава“, както и термина „решение“, а от друга страна, обявата за работа била публикувана само на немски, английски и френски език, или в пълно съответствие с установените в Решението съответни начини на публикуване (вж. а contrario Решение по дело Италия/Комисия, точка 39 по-горе, точки 21—24 и Решение от 27 септември 1988 г. по дело Обединеното кралство/Комисия, точка 41 по-горе, точка 14).

- 49 По този начин Решението обвързва Комисията, която не може да се отклони от него, освен ако не го измени формално. Впрочем с оглед на неговото съдържание то трябва да се разглежда като пораждащо задължителни правни последици и следователно може да бъде предмет на жалба, основана на член 230 ЕО и подадена от привилегирован жалбоподател, каквито са държавите членки.
- 50 На второ място, следва да се разгледа доводът на Комисията, според който, ако Решението трябвало да се разглежда като пораждащ правни последици акт, жалбата трябвало да бъде обявена за недопустима в частта ѝ, насочена срещу обявата за работа, тъй като в подобна хипотеза последната представлявала само акт за изпълнение на Решението.
- 51 Според съдебната практика сред непораждащите правни последици актове, които могат да засегнат интересите на правните субекти, са по-конкретно изпълнителните актове, които следователно не представляват подлежащи на обжалване актове по смисъла на член 230 ЕО (Решение на Съда от 1 декември 2005 г. по дело Обединеното кралство/Комисия, С-46/03, Recueil, стр. I-10167 точка 25, Решение на Съда от 12 септември 2006 г. по дело Reynolds Тобасо и др./Комисия, С-131/03 Р, Recueil, стр. I-7795, точка 55 и Решение на Съда от 6 декември 2007 г. по дело Комисия/Ferriere Nord, С-516/06 Р, Сборник, стр. I-10685, точка 29).
- 52 Под изпълнителни актове се разбират по-конкретно мерките, които без да създават права и задължения за трети лица, имат за цел единствено да изпълнят на практика по-ранен акт, пораждащ правни последици, или мерките, приети в изпълнение на по-ранни решения, които пораждат правни последици единствено в обсега на администрацията, без да засягат интересите на трети лица (Решение на Съда от 25 февруари 1988 г. по дело Les Verts/Парламент, 190/84, Recueil, стр. 1017, точка 8 и Решение на Съда от 1 декември 2005 г. по дело Обединеното кралство/Комисия, точка 51 по-горе, точки 1 и 25; вж. също в този смисъл Решение на Съда от 17 юли 1959 г. по дело Phoenix-Rheinrohr/Haute Autorité, 20/58, Recueil, стр. 163 и 181).

- 53 Като изпълнителни актове, неподлежащи на обжалване въз основа на член 230 ЕО, бяха квалифицирани по-конкретно актът за освобождаване от отговорност за изпълнение на бюджета на сума, която Комисията по-рано е взела решение да освободи (Решение от 1 декември 2005 г. по дело Обединеното кралство/Комисия, точка 51 по-горе, точки 1 и 25), актове по поемане на разходи, за плащане, за разрешаване на разходи на бюджетни средства и за плащане на разходи, поети вследствие на решение за разпределяне и асигнация на плащанията по кредити (Решение по дело *Les Verts*/Парламент, точка 52 по-горе, точка 8), както и изпълнението чрез удовлетворяване от банковата гаранция на предходно решение на Комисията за налагане на глоба на предприятие поради неговото участие в серия от посочени в член 81, параграф 1 ЕО правонарушения (Решение по дело *Комисия/Ferriere Nord*, точка 51 по-горе, точки 28 и 29).
- 54 В конкретния случай, противно на изтъкнатото от Комисията, не би могло да се приеме, че обявата за работа представлява акт за изпълнение на Решението по смисъла на съдебната практика, посочена в точки 51—53, по-горе.
- 55 Всъщност както вече е прието в постоянната съдебна практика, като определят условията относно достъпа до заетост, обявите за работа посочват кои са лицата, чиято кандидатура може да бъде одобрена, и следователно представляват актове, увреждащи потенциалните кандидати, чието кандидатстване не се допуска от посочените условия (Решение на Съда от 19 юни 1975 г. по дело *Küster*/Парламент, 79/74, *Recueil*, стр. 725, точки 5—8 и Решение на Съда от 11 май 1978 г. по дело *De Roubaix*/Комисия, 25/77, *Recueil*, стр. 1081, точки 7—9; Решение на Първоинстанционния съд от 16 септември 1993 г. по дело *Noonan*/Комисия, T-60/92, *Recueil*, стр. II-911, точка 21).
- 56 От друга страна, характерът на обява за работа като увреждащ и следователно подлежащ на обжалване акт по смисъла на член 230 ЕО не може да се оспорва, на основание че тя е съобразена в специфичен аспект с условията, вече предвидени в правна норма или в предходно решение от общо значение за институциите, или че тя възпроизвежда някои от тях — като тези условия съставляват правната основа на тази обява за работа — доколкото точно обявата за работа е тази, която конкретизира правното положение като цяло на всички потенциални жалбоподатели и им позволява да узнаят по недвусмислен и сигурен начин как и в каква степен техните частни интереси са засегнати.

- 57 От това следва, че трябва да се отхвърли доводът на Комисията, изведен от това, че доколкото била публикувана само на трите езика, определени в Решението, обявата за работа трябвало да се счита за изпълнителен акт, който не подлежи на обжалване.

По срока за обжалване на Решението

— Доводи на страните

- 58 Комисията изтъква, че като се има предвид, че Решението не било нито публикувано, нито съобщено, срокът за подаването на жалба за отмяна на същото започнал да тече съгласно член 230, пета алинея ЕО едва от момента, в който Италианската република се запознала със съдържанието и мотивите на Решението.
- 59 Впрочем Италианската република се ограничила да посочи в точка 11 от жалбата, че узнала за Решението „по повод на публикуването на обявата за работа“, без обаче да уточни нито точната дата на това узнаване, нито дали е изпълнила задължението да поиска в разумен срок пълния текст на Решението, след като е научила за неговото съществуване, в съответствие с постоянната съдебна практика във връзка със срока за обжалване на актове, които не са публикувани и съобщени. В своята реплика Италианската република също само потвърдила, че се запознала напълно със съдържанието на Решението „едва в края на март“ 2005 г., без да дава друго уточнение.

60 Комисията приема, че датата, на която Италианската република се е запознала с Решението, и тази, на която е публикувана обявата за работа, не съвпадат, като се имат предвид изискванията да се отчете необходимото време за разглеждането на обявата за работа, проучванията дали съществува предходно административно решение и пълното запознаване с неговото съдържание. С оглед обаче, първо, на поведението на Италианската република, посочено в точка 59 по-горе, второ, на липсата на съобщаване на Решението съгласно Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76) и накрая, на липсата на обяснения как текстът на Решението може да бъде получен по друг начин, било безполезно да се възразява, както прави Италианската република, че Комисията не представила никакви доказателства за пълното познаване на Решението от италианските власти преди или едновременно с публикуването на обявата за работа, тъй като при обстоятелствата в настоящия случай доказателствената тежест пада върху жалбоподателя.

61 Това поведение на Италианската република не било съобразено с изискванията на съдебната практика и пораждало основателни съмнения относно спазването на срока за подаване на жалбата, в частта ѝ, насочена срещу Решението. При тези обстоятелства Комисията счита, че датата, на която Италианската република се е запознала с точното съдържание на Решението, трябва да е била малко след датата на публикуване на обявата за работа и че следователно крайният срок за подаване на жалбата срещу Решението, направено едва на 3 май 2005 г., едновременно с оспорването на обявата за работа, вероятно трябвало да се счита за вече изтекъл, без да е подадена жалба до тази дата.

62 Италианската република отбелязва в своята жалба, че тя се е запознала с Решението едва „по повод на публикуването на обявата за работа“. В своята реплика Италианската република уточнява, че след като в обявата за работа Решението не се споменавало, началото на срока на обжалване на същото не можело да съвпада с датата на публикуване на обявата за работа. Трябвало да се отчете времето, което е необходимо за разглеждане на обявата за работа и за проучвания, с цел да се потвърди съществуването на Решението и да се узнае неговото съдържание. Тези проучвания били още по-сложни поради преходния характер на установената в Решението мярка за предварителна организация. Предизвиканите от тези проучвания закъснения позволили на Италианската република да се запознае напълно с Решението едва в края на март 2005 г.

Комисията не представила доказателство, че това узнаване е настъпило на дата, която е по-ранна от края на март 2005 г. или от публикуването на обявата за работа.

63 Впрочем след като било удачно в настоящия случай за начало на периода, необходим за запознаване с Решението, да се определи датата на публикуване на обявата за работа и с оглед на еднократното удължаване на срока за обжалване на Решението с десет дни поради отдалеченост съгласно член 102, параграф 2 от Процедурния правилник, посочената жалба не можело да се счита за просрочена. Вследствие на това Италианската република счита, че нейната жалба била подадена в срок.

64 Кралство Испания се присъединява към доводите на Италианската република и добавя, че денят на публикуването на обявата за работа не може да бъде взет предвид като начало на срока за оспорване на Решението от Италианската република, след като обявата за работа не била публикувана в изданието на италиански език на *Официален вестник*, и не може да се изисква от италианските власти да четат друго издание на *Официален вестник*. Колкото до двете кратки обяви, поместени по-конкретно в два италиански всекидневника (вж. точка 9 по-горе), не можело те да бъдат приравнени на публикация в *Официален вестник* и следователно да бъдат взети предвид при изчисляването на срока за обжалване.

— Съображения на Първоинстанционния съд

65 Съгласно член 230, пета алинея ЕО жалбите за отмяна трябва да бъдат заведени в срок от два месеца, считано, в зависимост от случая, от публикуването на акта, от неговото съобщаване на ищеца, или, при липса на съобщаване, от деня, в който той е узнал за него.

- 66 От самият текст на тази разпоредба произтича, че критерият за датата на узнаването за акта като начален момент, от който започва да тече срокът за обжалване, има субсидиарно значение по отношение на критериите за публикуването или за съобщаването на акта (Решение на Съда от 10 март 1998 г. по дело Германия/Съвет, С-122/95, Recueil, стр. I-973, точка 35; вж. също Решение на Първоинстанционния съд от 27 ноември 2003 г. по дело Regione Siciliana/Комисия, T-190/00, Recueil, стр. II-5015, точка 30 и цитираната съдебна практика).
- 67 Според съдебната практика страната, която се позовава на просрочване на дадена жалба, трябва да докаже на коя дата е настъпило събитието, в резултат на което започва да тече срокът (вж. Определение на Първоинстанционния съд от 13 април 2000 г. по дело GAL Penisola Sorrentina/Комисия, T-263/97, Recueil, стр. II-2041, точка 47 и цитираната съдебна практика).
- 68 От съдебната практика също произтича, че при липса на публикуване или на уведомяване, страната, узнала за съществуването на акт, който я засяга, е длъжна да поиска неговия пълен текст в разумен срок, но при това условие срокът за обжалване започва да тече едва от момента, в който третото засегнато лице се е запознало с точното съдържание и мотивите на разглеждания акт, така че да може да се възползва от правото си на обжалване (Решение на Съда от 6 юли 1988 г. по дело Dillinger Hüttenwerke/Комисия, 236/86, Recueil, стр. 3761, точка 14 и Решение на Съда от 19 февруари 1998 г. по дело Комисия/Съвет, С-309/95, Recueil, стр. I-655, точка 18; Решение на Първоинстанционния съд от 15 юни 2005 г. по дело Olsen/Комисия, T-17/02, Recueil, стр. II-2031, точка 73 и Определение на Първоинстанционния съд от 21 ноември 2005 г. по дело Tramatin/Комисия, T-426/04, Recueil, стр. II-4765, точка 48).
- 69 Освен това според постоянната съдебна практика срокът за подаване на жалба по член 230 ЕО е абсолютна процесуална предпоставка, тъй като е предвиден с цел гарантиране на яснота и сигурност на правните положения и предотвратяване на всякаква дискриминация или произволно третиране при правораздаването, и общностният съд е длъжен да провери, дори и служебно, дали е бил спазен (Решение на Съда от 23 януари 1997 г. по дело Coen, С-246/95, Recueil, стр. I-403, точка 21 и Решение на Първоинстанционния съд от 18 септември 1997 г. по дело Mutual Aid Administration Services/Комисия, T-121/96 и T-151/96, Recueil, стр. II-1355, точки 38 и 39).

- 70 Когато обаче не е възможно да се определи със сигурност датата, на която жалбоподателят е узнал точното съдържание и мотивите на акта, който обжалва, следва да се счита, че срокът за обжалване е започнал да тече най-късно от деня, в който може да се установи, че посочената страна вече е имала подобни познания (Решение на Съда от 10 януари 2002 г. по дело Plant и др./Комисия и South Wales Small Mines, C-480/99 P, Recueil, стр. I-265, точка 49).
- 71 В конкретния случай страните приемат, че Решението не било нито публикувано, нито съобщено на Италианската република. Няма съмнение също, че преди подаването на жалбата Италианската република познавала точното съдържание и мотивите на Решението. Всъщност въпреки че редакцията на Решението, която е приложена от Италианската република към нейната жалба, съдържа текст, който е леко различен от този в документите, представени от Комисията в съдебното заседание, страните приемат, че съдържанието на двете редакции на Решението, с които Първоинстанционния съд разполага, е напълно еднакво.
- 72 Следователно се поставя въпросът точно на коя дата Италианската република е получила приложеното към нейната жалба копие на Решението, тъй като именно от тази дата за Италианската република започнал да тече срокът за обжалване на Решението. Налага се също да се отбележи, че при просто изчисление става ясно, че за да не бъде жалбата срещу Решението просрочена, Италианската република трябва да се е запознала с Решението не по-рано от 23 февруари 2005 г.
- 73 След като в своите писма Италианската република не е указала ясно датата, на която тя получила приложеното към нейната жалба копие на Решението, Първоинстанционният съд я поканил в рамките на процесуално-организационните действия да посочи доказателства за това на коя дата и по какъв начин тя е получила копие на Решението, което е приложила към своята жалба.

74 В своя първи отговор, представен в секретариата на 12 юни 2008 г., Италианската република споменава писмо, което нейният постоянен представител към Европейския съюз изпратил на 10 март 2005 г. до генералния секретар на Комисията, за да изрази недоволство от непубликуването на обявата на работа на италиански език, както и отговорите на това писмо на заместник-председателя и на генералния секретар на Комисията, и двата от 6 април 2005 г. Италианската република представя копия на тези три писма и потвърждава, че именно вследствие на писмата от 6 април 2005 г. тя узнала за вътрешния документ SEC (2004) 638/6 на Комисията от 26 май 2004 г., т.е. документ, който се различава от Решението, макар и да е споменат в него.

75 В допълнителен отговор, представен в секретариата на 23 юни 2008 г. Италианската република добавя, че получила приложеното към нейната жалба копие на Решението „случайно“, благодарение на едно сдружение за насърчаване на италиански език, без обаче да уточнява датата, на която въпросното сдружение ѝ изпратило споменатото копие.

76 Въпреки че може да се съжالياва за неточността на отговорите на Италианската република, Първоинстанционният съд констатира, че Комисията не само не представила доказателство за узнаването от Италианската република за Решението преди 23 февруари 2005 г., но и впрочем в преписката има някои елементи в подкрепа на хипотезата, според която към тази дата Италианската република все още била в пълно неведение относно съществуването и съдържанието на Решението.

77 Така, първо, в своето писмо от 10 март 2005 г. постоянният представител на Италианската република към Европейския съюз изразил явно недоволство от непубликуването на италиански език на обявата за работа, но по никакъв начин не намеква за Решението. Впрочем логично е да се презюмира, че това недоволство се отнасяло и за Решението, ако към датата на цитираното писмо Италианската република вече е била запозната с неговото съществуване и съдържание.

- 78 Второ, в писмото на генералния секретар от 6 април 2005 г., изпратено в отговор на писмото от 10 март 2005 г., само се споменава „прилагана от миналия ноември“ „практика“, изразяваща се в публикуването на обяви за работа за постове на ръководни длъжности единствено на три езика, без да се посочва, че тази практика се основава на Решението.
- 79 Що се отнася до писмото с дата също от 6 април 2005 г. на заместник-председателя на Комисията, то също не посочва за съществуването на Решението, а само потвърждава най-малко по двусмислен начин, че практиката, състояща се в публикуването на посочените обяви единствено на три езика, произтичала от Документ SEC (2004) 638/6 на Комисията, който датира от май 2004 г.
- 80 Накрая, относно твърдението на Италианската република в жалбата, според което тя е узнала за Решението „по повод на публикуването на обявата за работа“, то не може да бъде схванато в такъв смисъл, че Италианската република узнала за съществуването и съдържанието на Решението в деня на посоченото публикуване (9 февруари 2005 г.), като се има предвид, както с пълно право твърди Италианската република, че никъде в обявата за работа няма позоваване на Решението.
- 81 При тези условия горепосоченото твърдение трябва да се схваща в такъв смисъл, че именно вследствие на публикуването на обявата за работа Италианската република извършила проучвания, при които получила приложеното към жалбата копие на Решението на една по-късна дата, която не може да бъде установена със сигурност. Нито един елемент от преписката обаче не позволява да се направи изводът, че тази дата е по-ранна от 23 февруари 2005 г.
- 82 С оглед на всичко изложено следва да се счита, че жалбата била подадена в срок, както в частта от нея, насочена срещу Решението, така и в частта, насочена срещу обявата за работа, като относно последния акт нейното подаване в срок е безспорно.

По съществуването на спора

- 83 Италианската република изтъква правно основание, изведено от нарушението на член 12 ЕО, на член 22 от Хартата на основните права на Европейския съюз, прогласена на 7 декември 2000 г. в Ница (ОВ С 364, стр. 1), на членове 1, 3, 4 и 5 от Регламент № 1, на член 1г, параграф 1 и на член 27 от Правилника за персонала, на член 18 от Процедурния правилник на Комисията, както и на принципите на недопускане на дискриминация, основана на гражданство, и на зачитане на езиковото многообразие.

Доводи на страните

- 84 Италианската република изтъква, че като предвижда в Решението, че обявите за работа за постове на ръководни длъжности няма да бъдат съставяни на италиански език и като не публикува обявата за работа на италиански език, Комисията нарушава членове 1, 3, 4, и 5 от Регламент № 1, както и член 12 ЕО. Комисията също нарушава член 22 от Хартата на основните права на Европейския съюз, според който Съюзът зачита културното, религиозното и езиковото многообразие. Всъщност според съдебната практика, в перспективата за Общност, основана на свободното движение на лицата, от особена важност е защитата на правата и улесненията на индивидите в областта на езиките по такъв начин, че всякаква непряка дискриминация, основана на езиковите познания, трябва да бъде забранена (Решение на Съда от 11 юли 1985 г. по дело Mutsch, 137/84, Recueil, стр. 2681, точка 11, Решение на Съда от 28 ноември 1989 г. по дело Groener, C-379/87, Recueil, стр. 3967, точка 13 и Решение на Съда от 24 ноември 1998 г. по дело Bickel и Franz, C-274/96, Recueil, стр. I-7637, точки 19 и 23).

- 85 Италианската република добавя, че принципът на защита на езиковото многообразие на Общността се налага като основно изискване по отношение на всички нейни институции и органи. Прилагането на езиковия режим на институциите на Европейския съюз не може да се разграничи от този принцип. Този режим гарантирал признаването на езиковите права на индивидите, които имат пряк достъп до общностните институции. Той произтича от особеното естество на

отношенията, които свързват Европейската общност с нейните граждани, и поради това трябвало да се разглежда като пряк израз на езиковото многообразие на Европейския съюз.

86 Наистина спазването на принципа за защита на езиковото многообразие трябвало да бъде съвместено с необходимостта от съществуването на институциите и администрациите, които могли на практика да оправдаят някои ограничения на този принцип. Подобни ограничения обаче трябвало да бъдат малобройни и оправдани с императивните изисквания на съществуването на институциите и администрациите и не можело да накърняват същността на принципа, налагащ на институциите зачитането и използването на всички официални езици на Общността.

87 В това отношение Италианската република разграничава три различни ситуации, които били посочени в Регламент № 1.

88 Първо, принципът на зачитане на езиковото многообразие изисквал най-голяма защита в областта на комуникацията между институциите и гражданите на Съюза. Всъщност в този случай този принцип се свързвал с основния демократичен принцип, чието спазване изисквало в частност субектите на правото на Общността, държави членки и европейски граждани, да имат лесен достъп до законодателството на Общността и до институциите, които са го изготвили. Не било възможно на зачитането на езиковото многообразие да се противопоставят техническите трудности, които една ефикасна институция можело и трябвало да преодолее.

89 Второ, в областта на административните процедури също е особено важно заинтересованите лица, държавите членки или гражданите да могат да разберат институцията или органа, с който общуват. Именно поради тази причина член 3 от Регламент № 1 налага използването като език за общуване езикът на заинтересованото лице. Наистина в този контекст езиковите права на заинтересованите лица биха могли да бъдат подложени на ограничения, обосновани с изискванията на администрацията (Решение на Съда от 9 септември 2003 г. по

дело Kik/СХВП, С-361/01 Р, Recueil, стр. I-8283, точки 92—94). Съгласно член 290 ЕО обаче единствено Съветът, а не Комисията, имал правото да провежда диференцирано третиране на официалните езици въз основа на адекватен и пропорционален избор, като избягва необосновани дискриминации между европейските граждани.

90 Трето, в рамките на вътрешното функциониране на институциите и органите на Общността член 6 от Регламент № 1 разрешавал на дадена институция да избере и наложи на своите служители използването на определен водещ език. При все това, ако елементарните изисквания за ефикасност на административната дейност могат да обосноват налагането на ограничен брой работни езици, вътрешният езиков режим не можел да бъде напълно отделен от режима на комуникация на институциите с външни лица. Като последица от това изборът на един или няколко работни езици на вътрешно ниво може да се приеме само ако е основан на обективни и функционални съображения и ако не създава необосновани различия при третирането между гражданите на Общността. Така процедурите за назначаване на персонал на дадена институция трябва да осигурят участието на всички тези, които притежават необходимата компетентност за заемането на свободните постове.

91 В конкретния случай публикуването само на три езика на обявите за работа за постове на ръководни длъжности в Комисията противоречало не само на Регламент № 1, но също и на член 18, последна алинея от Процедурния правилник на Комисията, както и на член 1г, параграф 1 и на член 27 от Правилника за персонала.

92 Комисията оправдава тази мярка, като се позовава на трудностите, свързани с превода на подобни обяви на деветте официални езика на държавите членки, които се присъединиха към Общността на 1 май 2004 г. Впрочем подобни трудности от чисто административно и организационно естество не могат да оправдаят липсата на преводи на официалните езици на другите държави членки, още повече че капацитетът за извършване на превод на техните езици не създавал никакви проблеми в миналото.

93 Липсата на превод на въпросните обяви за работа на езиците на новите държави членки можело да бъде оправдана като временна и преходна ситуация, ако потенциалните кандидати с произход от тези държави бяха поставени в положение да се запознаят надлежно с посочените обяви по друг начин. В това отношение Италианската република счита, че тези кандидати трябва да бъдат считани за квалифицирани лица, ползващи се от материални познавателни ресурси, които им позволяват да бъдат достатъчно информирани. Ето защо публикуването в националния печат на новите държави членки на обявление относно обява за работа, която не е преведена на езика на посочените държави, или на информация в този смисъл, изпратена от Комисията на националните власти на същите тези държави, е щяло да компенсира временното нарушение на езиковия режим на Европейския съюз.

94 При все това изборът на Комисията да премахне преводите на съответните обяви за работа на всички официални езици, освен на три от тях, бил ирационална мярка, доколкото с цел да се избегне дискриминацията на езиците на новите държави членки, Комисията добавила друга форма на дискриминация в ущърб на повечето от официалните езици на старите държави членки. По този начин инициативата, изразяваща се в намиране на изход от положение на дискриминация, като се увеличава броят на субектите и на езиците, които са предмет на дискриминацията, водела до задълбочаване на проблема вместо до неговото решаване.

95 Същият този ирационален избор нарушил и принципа на пропорционалност, тъй като предоставял предимство и привилегирован ранг на ограничена група от езици, а именно немски, английски и френски. Наистина член 6 от Регламент № 1 позволявал на институциите да определят начините на прилагане на езиковия режим на Общността в техните процедурни правилници. При все това никаква писана норма не споменавала трите горепосочени езика като вътрешни работни езици на Комисията. Освен това посочените в член 29, параграф 2 от Правилника за персонала обяви за работа не били обвързани от правилата на вътрешен езиков режим на институция. Като последица от това евентуалното използване от Комисията на ограничен брой езици за нейните вътрешни процедури не можело да се отрази нито върху езиковия режим на Общността, както той е определен от Съвета в приложение на член 290 ЕО, нито върху начините за назначаване на персонала на институциите.

- 96 В своята реплика Италианската република добавя, че създадената ситуация след разширяването на Съюза на 1 май 2004 г. не можела да оправдае намаляване на нивото на правно третиране на езиците на държавите членки въз основа на мярката от вътрешноорганизационен характер. Това разширяване можело в най-добрия случай да оправдае диференцирано третиране на езиците на новите държави членки въз основа на непълно преходна правна уредба и с единодушно прието решение на Съвета в съответствие с член 290 ЕО. При липсата на подобно предварително решение на Съвета спорната мярка на Комисията била опорочена от пълна липса на компетентност и следователно трябвало да бъде обявена за незаконна. Единствено обстоятелството, че Решението било прието от колегията на комисарите, а не от генерална дирекция на Комисията, не можело да го направи законосъобразно, след като в конкретния случай не се оспорва компетентността на един или друг орган на Комисията, а компетентността, предоставена на самата Комисия.
- 97 Кралство Испания посочва на първо място, липсата на компетентност на Комисията поради неодобряването от Съвета на мярката, която да позволи на Комисията да приеме Решението и да го приложи. Не било възможно сериозните последици, до които водело Решението, да се приемат, без да е налице предварително решение на Съвета, което представлявало правна основа на приетите от Комисията мерки.
- 98 На второ място, Кралство Испания се позовава на непълнота на мотивите на Решението. Също както Италианската република, Кралство Испания преценява, че проблемите, свързани с възможностите за превод на езиците на новите държави членки, не можели да оправдаят премахването на превода на обявите за работа на всички езици, освен на три от тях. То добавя, че ако обявите за работа трябвало да бъдат преведени, дори и частично, на всички езици, за да бъдат публикувани обявления в печата, нищо не пречело посочените обяви да бъдат публикувани на всички езици и в *Официален вестник*. Накрая, Кралство Испания напомня, че в конкретния случай обявата за работа била адресирана към кандидатите от всички държави членки, а не само към тези от новите държави членки.
- 99 На трето място, Кралство Испания се присъединява към доводите на Италианската република, според които публикуването на засегнатите от Решението обяви за работа единствено на три езика поставя тези езици в привилегировано положение в нарушение на принципа на недопускане на

дискриминация и на принципа на пропорционалност. Според Кралство Испания случаят е точно такъв, още повече че Комисията не изтъкнала никакво оправдание за избора на въпросните три езика.

100 На последно място, Кралство Испания счита, че противно на изтъкнатото от Комисията, не можело да се установи никакъв паралел между настоящото дело и това, което е приключило с Решение по дело Испания/Евроюст, точка 20 по-горе. Всъщност оспорваните в това последно дело покани за представяне на кандидатури на Евроюст били публикувани на всички езици. Следователно всички заинтересовани лица били поставени на равна нога, независимо от тяхното гражданство. В замяна на това в конкретния случай испански гражданин, който желаел да кандидатства за поста генерален директор на OLAF, бил принуден да чете в определен ден даден единствен испански вестник, тъй като не можело да се задължи всяко лице да преглежда изданията на *Официален вестник* на езиците, различни от неговия майчин език. Така според Кралство Испания публикуването на обявата за работа единствено в немското, английското и френското издание на *Официален вестник* е само по себе си достатъчно за нейната отмяна. Освен това Евроюст не била изтъкнала никакво оправдание за различията от езиков характер, които се съдържали в нейните покани за представяне на кандидатури. В конкретния случай, напротив, решеното от Комисията изключване на езиците било обосновано с липсата на налични възможности за превод на обявите за работа на езиците на новите държави членки. Това обосноваване обаче не можело да придаде на спорната мярка адекватен и съразмерен характер.

101 Република Латвия подкрепя доводите на Италианската република и изтъква, че Решението нарушава принципа на правната сигурност, принципа на недопускане на дискриминация и принципа на пропорционалност.

102 На първо място, Република Латвия изтъква, че с оглед на членове 4 и 5 от Регламент № 1 лицата, желаещи да кандидатстват за постове на ръководни длъжности в Комисията, могат с право да очакват, че съответните обяви за работа са публикувани в *Официален вестник* на всички официални езици. Липсвала обаче публикация на самото Решение в *Официален вестник* с оглед на информирането на потенциалните кандидати с майчин език, различен от немски, английски или френски, че занапред те могат да се запознаят с обявите за работа

за постовете на ръководни длъжности само в публикуваните на тези три езика издания на *Официален вестник*. Тази ситуация представлявала нарушение на принципа на правната сигурност.

103 На второ място, Република Латвия поддържа, че публикуването от Комисията на обяви за работа за постове на ръководни длъжности единствено на английски, френски и немски език предоставя незаконно предимство на гражданите на някои държави членки в нарушение на принципа на недопускане на дискриминация. В това отношение Република Латвия изтъква, че макар и нито основополагащото общностно право, нито съдебната практика да се позовават по пряк начин на принципа за равенство на езиците, то подобен принцип произтича от член 12 ЕО под формата на особено проявление на забраната за допускане на дискриминация, основана на гражданството, тъй като владееето на език е пряко свързано с националната принадлежност. Освен това съществуването на принципа за равенство на езиците не се изключвало с Решение по дело Kik/СХВП, точка 89 по-горе и произтичало също от член 1 от Регламент № 1, както и от член 314 ЕО.

104 На трето място, Република Латвия счита, че съображенията от финансово естество или евентуалните проблеми с възможностите за превод не могат да оправдаят дискриминацията между езиците. От друга страна, доводите на Комисията относно разходите били съмнителни, след като същите човешки и финансови ресурси били необходими за превода и публикуването на обявленията в националния печат на държавите членки. Освен това Комисията е можела да избегне свръхнатовареност на своите служби за превод, като избере да не се превеждат на всички езици други по-малко важни текстове, каквито са индивидуалните решения, които засягат само едно лице. Накрая, като се има предвид натрупаният опит при предходните разширявания на Съюза, Комисията трябвало да се подготви своевременно, за да осигури и подсили необходимите средства за преодоляване на евентуалните проблеми, свързани с възможностите за превод в резултат от разширяването от 2004 г.

105 На последно място, Република Латвия счита, че принципът на пропорционалност също бил нарушен в конкретния случай. Комисията не направила всичко възможно, за да ограничи неудобството в резултат от липсата на публикуване на въпросните обяви за работа на всички официални езици. В това отношение не били достатъчни нито изборът на трите най-използвани езика в Съюза с цел

публикуването на посочените обяви в *Официален вестник*, нито публикуването на обявленията в националния печат на другите езици. Националният печат не можел да се отъждестви с *Официален вестник*. Било възможно най-малко съвместно с публикуването на обявленията във вестниците на държавите членки да се публикува в другите издания на *Официален вестник* общо описание на всеки свободен пост, с бележка, че цялата свързана с това информация е достъпна в немското, английското и френското издание.

106 Комисията отбелязва, че изтъкнатите от Италианската република доводи възпроизвеждат почти напълно някои съображения, изложени в заключението на генерален адвокат Poiares Maduro, представено по дело *Espagne/Евроюст*, точка 20 по-горе (*Recueil*, стр. I-2079). Комисията подчертава съществуващата разлика по същество между това дело и делото в настоящия случай, след като обратно на случая, който е бил предмет на горепосоченото заключение на генерален адвокат Poiares Maduro, представено по дело *Испания/Евроюст*, Решението и обявата за работа не съдържат никакво указание относно необходимото владееие на определени езици на Общността. Според Комисията това не променя факта, че внимателен и цялостен прочит на горепосоченото заключение на генерален адвокат Poiares Maduro, представено по дело *Испания/Евроюст*, показва, че следваният от Комисията подход в дадения случай, достатъчно ограничен във времето и в пълна последователност с приложимия към Комисията езиков режим, трябва да се разглежда като съобразен с принципа за езиково многообразие и следователно обоснован, адекватен и съразмерен.

107 Комисията изтъква, че публикуването на обява за работа за пост на ръководна длъжност има главно за цел да информира ограничен брой особено квалифицирани кандидати за съществуването на подобен вакантен пост, изискващ някои специфични умения и значителен професионален опит. Наистина тази обява била адресирана към външни кандидати и можело да бъде оспорена от такива кандидати. При все това тя трябвало в същото време да се разглежда като разпоредба, приета в интерес на службата и отнасяща се по-пряко до вътрешната организация на Комисията. В този смисъл тя представлявала външно проявление на вътрешните мерки с административен характер, приети от Комисията за целите на нейното добро функциониране. Вследствие на това обявите от този тип не показвали отношенията на Комисията с външния свят.

- 108 Според Комисията от това следва, че нито Решението, нито обявата за работа представляват актове, чието публикуване на всички официални езици е наложено с член 4 от Регламент № 1. По-общо казано, от съдебната практика произтича, че Регламент № 1 е приложим само за отношенията между институциите и техните служители. Комисията счита, че този извод важи също и за кандидатите на конкурси, организирани от институцията, тъй като тези кандидати винаги са били третирани в съдебната практика по същия начин както длъжностните лица и служителите на институциите.
- 109 Според Комисията вътрешният езиков режим на институциите, чиито обяви за работа представлявали негово външно проявление, не предвиждал в рамките на професионалните отношения със съответната институция правото на използване на езика, избран от длъжностно лице или от кандидат в процедура за подбор. В замяна на това от особено значение при комуникацията с институцията и нейния персонал или с външните кандидати била възможността за посочените длъжностни лица или кандидати да се запознаят надлежно с разпоредбите, които ги засягат.
- 110 Според Комисията особеното положение, в което се намирали кандидатите, посочени в обява за конкурс или в обява за работа от типа на обжалваната, оправдава използването при процедурите за подбор на водещи езици, които съответната институция е определила. В това отношение необходимата връзка между използваните езици и компетенциите, които се изискват за упражняването на разглежданите функции, както и липсата на прекомерна вреда върху правните интереси на потенциалните кандидати, очертавали пределите на оперативната самостоятелност на институцията.
- 111 Комисията отбелязва, че при упражняването на своята оперативна самостоятелност институцията може също да изисква от кандидатите за даден пост владението на определени официални езици в зависимост от обективните изисквания на службата. Такъв обаче не бил конкретният случай, тъй като обявата за работа не съдържа никакви особени условия относно владението на един от трите водещи езици за Комисията, на които била публикувана. В посочената обява се изисквало единствено документите за кандидатстване да са съставени на един от тези езици. Обявата за работа сама по себе си не можела да нанесе някаква вреда на

интересите на потенциалните кандидати, що се отнася до техните езикови познания. Комисията счита, че с оглед на естеството на функциите и задачите на генералния директор на OLAF, за които била необходима способност да се работи в комплексна мултикултурна среда, тя имала пълно право да изисква от кандидатите за този пост владението на един от трите езика, използвани при вътрешното общуване в институцията. Всъщност можело ясно да се очертае връзката между тези три езика и специфичните компетенции, които се изисквали за упражняването на въпросните функции, така както били описани в обявата за работа.

112 При всички случаи Комисията счита, че не съществувало никакво доказателство за реална вреда, която заинтересованите от обявата за работа кандидати претърпели в резултат от нейното публикуване единствено на три езика. Това публикуване било извършено на цялата територия на Европейския съюз, включително на италианска територия, и следователно, всеки италиански гражданин, отговарящ на посочените в обявата за работа условия, е можел да представи своята кандидатура. Всъщност италианските граждани били много добре числено представени сред получените кандидатури, тъй като те представлявали около 14 % от общия брой кандидати и единствено кандидатите от една друга страна от Съюза били малко повече от тях. Освен това италианските кандидати били не само много повече, отколкото кандидатите с немски език, но дори били три пъти повече от кандидатите с английски език. От тези данни Комисията прави извода, че езиковият фактор нямал никакво отражение върху представянето на кандидатурите и никакъв възпиращ ефект спрямо европейските граждани с майчин език, различен от езиците, на които обявата за работа била публикувана. От друга страна, Комисията не получила никакво оплакване относно изборния езиков режим, от което можело да се направи изводът, че заинтересованите от обявата за работа кандидати не били подложени на никаква дискриминация, основана на техния език или гражданство.

113 Накрая, Комисията счита, че като се имат предвид добре познатите трудности в областта на преводите, изборният в конкретния случай прагматичен подход е в голяма степен повлиян от съображенията, свързани с ефикасността и доброто функциониране на институцията, и не изглежда да се отдалечава твърде много от подхода, описан в точки 92—94 от Решение по дело Kik/СХВП, точка 89 по-горе.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 114 На първо място, Първоинстанционният съд напомня, че Решението се прилага само за запазените за външни кандидати обяви за работа в *Официален вестник* за постове на ръководни длъжности в Комисията.
- 115 На второ място, следва да се посочи, че няма разпоредба, нито принцип на общностното право, които да налагат тези публикации да се извършват систематично на всички официални езици.
- 116 Наистина вярно е, че подобни постове могат потенциално да заинтересоват кандидати от всяка държава членка. При все това, както Съдът вече е отсъдил, многобройните позовавания в Договора за ЕО на използването на езиците в Европейския съюз, сред които по-конкретно членове 290 ЕО и 314 ЕО, които Италианската република и встъпилите страни посочват, не могат да се считат за изразяване на основен принцип на общностното право, гарантиращ на всеки гражданин правото да изисква всичко, което може да засегне неговите интереси, да бъде съставено на неговия език при всички обстоятелства (Решение по дело Kik/СХВП, точка 89 по-горе, точка 82).
- 117 Подобен принцип, включващ задължението на институциите да публикуват систематично в *Официален вестник* разглежданите обяви за работа на всички официални езици, също не може да се изведе и от Регламент № 1. Така според съдебната практика този регламент не се прилага към отношенията между институциите и техните длъжностни лица и служители, доколкото определя единствено езиковия режим, приложим в отношенията между институциите на Европейската общност и държава членка или лице, попадащо под юрисдикцията на една от държавите членки (Решение на Първоинстанционния съд от 5 октомври 2005 г. по дело Rasmussen/Комисия, T-203/03, Recueil FP, стр. I-A-279 и II-1287, точка 60).

- 118 Длъжностните лица и другите служители на Общността, както и кандидатите за подобни постове, попадат единствено под юрисдикцията на Общността, що се отнася до прилагането на разпоредбите на Правилника за персонала, включително и тези относно назначаването на работа в дадена институция. Освен това член 6 от Регламент № 1 позволява изрично на институциите да определят начините за прилагане на езиковия режим във процедурните си правилници (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 7 февруари 2001 г. по дело *Vonaiti Brighina/Комисия*, T-118/99, *Recueil FP*, стр. I-A-25 и II-97, точка 13).
- 119 Приравняването на длъжностните лица и другите служители на Общността с кандидатите за подобни постове в областта на приложимия езиков режим намира своето оправдание в обстоятелството, че тези кандидати влизат в отношения с дадена общностна институция само с цел да получат пост на длъжностно лице или служител, за заемането на който, както ще бъде изложено по-нататък, определени езикови познания са необходими и могат да бъдат изисквани от приложимите общностни разпоредби.
- 120 Член 18 от Процедурния правилник на Комисията, който също е споменат от Италианската република, също не налага задължението за систематично публикуване на всички езици на обявите за работа, свързани със свободни постове в Комисията. Този член е ирелевантен в конкретния случай, тъй като според самото му съдържание се прилага единствено за актовете, посочени в член 249 от Договора за ЕО и член 161 от Договора за Евратом, а не за актовете, каквито са обявите за работа, които Комисията приема като орган по назначаването (наричан по-нататък „ОН“) по смисъла на релевантните разпоредби от Правилника за длъжностните лица.
- 121 Накрая, от една страна, Процедурният правилник не съдържа никаква разпоредба, налагаща публикуването на обяви за работа на всички официални езици, а от друга страна, в член 29, параграф 2 позволява ОН да приеме процедура, която му изглежда най-подходяща за назначаването на служители на ръководни длъжности.

- 122 Ето защо в конкретния случай Комисията била оправомощена да приеме Решението, за да уреди в рамките на правомощието, което ѝ признават член 6 от Регламент № 1 и член 29, параграф 2 от Правилника за персонала, въпросът за езиците, на които да се публикуват запазените за външни кандидати обяви за работа за служители на ръководни длъжности, който въпрос представлява, както вече беше посочено, особен аспект на процедурите по назначаването на служители от тази категория. Поради това Италианската република и встъпилите страни погрешно се позовават на липсата на компетентност на Комисията за приемане на Решението.
- 123 На трето място, що се отнася до твърдения непълен характер на мотивите на Решението — въпрос, който е повдигнат от Кралство Испания, но който при всички случаи Първоинстанционният съд е длъжен да разгледа дори и служебно — следва да се напомни, че обхватът на задължението за мотивиране зависи от естеството на разглеждания акт и че що се отнася до актовете, предназначени за общо приложение, мотивирането може да се ограничи до посочване, от една страна, на цялостното положение, довело до приемането му, а от друга страна, на общите цели, които следва да постигне (Решение на Съда от 13 март 1968 г. по дело *Beus*, 5/67, *Recueil*, стр. 125 и 143 и Решение на Съда от 19 ноември 1998 г. по дело *Испания/Съвет*, C-284/94, *Recueil*, стр. I-7309, точка 28).
- 124 В конкретния случай се налага да се установи, че Решението е съобразено с горепосочените изисквания за мотивиране, тъй като посочва цялостното положение, довело до приемането му, и общите цели, които следва да постигне, като се позовава на наличните възможности за преводи в генералната дирекция за писмени преводи на Комисията. При прочита на Решението и на документите, към които то препраща (вж. точки 5—7, 14 и 15 по-горе), е очевидно, че като се отчита недостигът на средства за превод, то има за цел да намали заявките за превод, за да не бъдат превишени наличните възможности.
- 125 В това отношение Италианската република и встъпилите страни погрешно се позовават на твърдението за липса на връзка между недостига на възможности за превод на езиците на новите държави членки и непревеждането на обявите за работа за служители на ръководни длъжности на всички езици на старите държави членки.

126 Всъщност редакцията на Решението, приложено към жалбата, и документът PERS (2004) 203 на Комисията, към който препраща редакцията на Решението, посочена в протокола от 1678-ото заседание на Комисията, се позовават по общ начин съответно на „наличните възможности за превод в рамките на генералната дирекция за писмени преводи“ или на „натовареност на настоящата дейност“ на посочената генерална дирекция, а не изключително на възможностите за превод на новите езици. Позоваването в двата горепосочени документа на документ SEC (2004) 638/6 от 26 май 2004 г., който се отнася до възможностите за превод на новите официални езици, не води до обратен извод, тъй като той не е единственото доказателство, с което се обосновава приетата с Решението мярка.

127 На четвърто място, следва да се посочи, че ако Комисията има право да приема мерки, които счита за подходящи с оглед на уреждане на аспекти от процедурата по назначаването на нейните служители на ръководни длъжности, то това не променя факта, че тези мерки не могат да доведат до дискриминация, основана на езика, между кандидатите за определен пост.

128 От една страна, подобна дискриминация е забранена *expressis verbis* с член 1г, параграф 1 от Правилника за персонала, като параграф 6 от същия член гласи, че като се зачитат принципът на недопускане на дискриминация и принципът на пропорционалност, всяко ограничение на тяхното прилагане трябва да бъде обосновано с обективни и разумни съображения и подчинено на законосъобразни цели от общ интерес в рамките на политиката за персонала.

129 От друга страна, член 27 от Правилника за персонала също не допуска ОН да изисква от кандидатите за дадена длъжност отлично владение на определен официален език, когато това езиково условие води до запазването на посочената длъжност за граждани на определена държава членка, без това да е оправдано от съображения, свързани с функционирането на службата (Решение на Съда от 4 март 1964 г. по дело Lassalle/Парламент, 15/63, Recueil, стр. 57, 73 и 74).

130 Ето защо, ако Комисията реши да публикува в *Официален вестник* целия текст на обява за работа за служител на ръководна длъжност единствено на някои езици, тя трябва с оглед на недопускане на дискриминация, основана на езика, между потенциално заинтересованите от посочената обява кандидати да приеме подходящи мерки, за да информира всички посочени кандидати за съществуването на съответната обява за работа и за изданията, в които е публикуван нейният пълен текст.

131 Доколкото това условие е изпълнено, публикуването в *Официален вестник* на обява за работа за посочената в Решението категория на ограничен брой езици не би могло да доведе до дискриминация между различните кандидати, ако е установено, че последните владеят достатъчно поне един от тези езици, което им позволява да се запознаят надлежно със съдържанието на посочената обява.

132 В това отношение следва да се напомни съдебната практика, според която обстоятелството, че документите, които изхождат от администрацията и имат за адресат едно от нейните длъжностни лица, са съставени на език, различен от майчиния език на това длъжностно лице или от първия избран от него чужд език, в никакъв случай не представлява нарушение на правата на длъжностното лице, ако то притежава познания по използвания от администрацията език, които му позволяват да се запознае по ефективен и лесен начин със съдържанието на въпросните документи (вж. в този смисъл Решение по дело Rasmussen/Комисия, точка 117 по-горе, точки 62—64). Този извод важи също и за акт, адресиран до всички длъжностни лица или до кандидати в процедура за подбор, какъвто е обявата за работа.

133 Следва да се напомни също, че с оглед на член 28, буква е) от Правилника за персонала в процедура по назначаване всеки кандидат трябва да представи доказателства за задълбочено владение на един от езиците на Общностите и задоволително владение на друг от езиците на Общностите в степената, необходима за изпълнението на неговите задължения. Става въпрос за минималните необходими езикови познания за назначаването на длъжностни лица на Общността, като институциите могат при необходимост да определят по-строги езикови условия за назначаването на определена длъжност (вж. в този смисъл Решение по дело Pappas/Комитет на регионите, точка 43 по-горе, точка 85).

- 134 По този начин, когато това се налага от нуждите на службата или тези на длъжността, засегнатата институция може законно да уточни езиците, чието задълбочено или задоволително владение се изисква (вж. a contrario Решение по дело Lassalle/Парламент, точка 129 по-горе, стр. 73 и 74; вж. също заключение на генерален адвокат г-н Lagrange по това решение, Recueil, стр. 77 и 94). В този последен случай обстоятелството, че текстът на съответната обява за работа е на разположение единствено на тези езици, не може да доведе до дискриминация между кандидатите, щом като всички те трябва да владеят поне един от тези езици.
- 135 Обратно, публикуването в *Официален вестник* на текста на обява за работа единствено на някои езици на Общността, въпреки че е допустимо лицата, които владеят само други езици на Общността да представят своята кандидатура, при липсата на други мерки, с цел да се даде възможност на тази последна категория потенциални кандидати да се запознаят надлежно със съдържанието на тази обява, би могло да доведе до дискриминация в техен ущърб.
- 136 Всъщност в тази хипотеза въпросните кандидати се намират в по-неблагоприятно положение в сравнение с другите кандидати, тъй като няма да бъдат в състояние да се запознаят надлежно с квалификацията, която се изисква в обявата за работа, както и с условията и правилата на процедурата по назначаване. Впрочем подобно запознаване представлява необходима предпоставка за оптималното представяне на тяхната кандидатура с оглед на увеличаване на шансовете им да бъдат избрани на разглежданата длъжност.
- 137 В конкретния случай Решението гласи, че публикуването в *Официален вестник* на запазени за външни кандидати обяви за работа за служители на ръководни длъжности напред ще се прави изключително на немски, английски и френски език. Следователно то изключва публикуването в изданията на *Официален вестник* на другите езици на Общността на целия текст на съответните обяви за работа, без да предвижда нито публикуване в тези други издания на обявление, информиращо за съществуването на подобна обява и препрещашо към изданието на немски, английски и френски език за получаването на нейния пълен текст, нито приемане на други равностойни мерки.

138 Като се отчита и обстоятелството, че самото Решение не било публикувано в *Официален вестник*, за да предупреди читателите на изданията на езици, различни от немски, английски и френски, за така въведената важна промяна в практиката, съществува сериозен риск потенциалните кандидати, чийто майчин език не е някой от трите посочени в Решението езици, да не са по никакъв начин информирани за съществуването на обявата за работа, която би могла да ги заинтересува. Макар и тези кандидати да владеели поне един от трите езика — немски, английски или френски, не може да се презюмира, че те ще четат издание на *Официален вестник*, различно от публикуваното на техния майчин език.

139 Освен това следва да се посочи, че Решението се позовава общо на всички процедури за назначаване на служители на ръководни длъжности на Комисията. При липса на указание в този смисъл в Решението или в обявата за работа не би могло да се презюмира, че владеенето на немски, френски или английски език е винаги абсолютно необходимо за заемането на подобни длъжности. Доказателство за това е, че обявата за работа, която посочва точно длъжност от такава категория, изисква само „задълбочено владеене на един от езиците на Европейския съюз и задоволително владеене на друг от тези езици“.

140 Обстоятелството, на което се позовава Комисията, че документът SEC (2004) 638/6 и обявата за работа предвиждат, че процедурите за подбор за служители на ръководни длъжности ще се водят изключително на немски, английски и френски език, не би могло да доведе до обратния извод. Всъщност, ако Комисията счита, че поради законни съображения, свързани с доброто функциониране на службата, владеенето на поне един от горепосочените езици е необходимо, тя следва да включи разпоредба в този смисъл в обявите за работа за тези длъжности. Тъй като това не било направено в конкретния случай, следва този довод да се отхвърли, без да е необходимо произнасяне по последиците върху редовността на процедурите за подбор, до които води ограничението на езиците, които да се използват при посочените процедури.

141 Впрочем относно обявите за работа за служители на ръководни длъжности, за които не се изисква владеенето на поне от един от трите горепосочени езика, Решението не предвижда никаква мярка, позволяваща на потенциалните кандидати, които не владеят поне един от тези езици, да се запознаят надлежно със съдържанието на тези обяви, които били на разположение единствено на тези

три въпросни езика. Не била предвидена дори и възможността тези кандидати да се обърнат към Комисията, за да получат превод на разглежданата обява за работа.

- 142 От всичко изложено дотук произтича, че прилагането на Решението може да доведе до дискриминация, основана на езика, между кандидатите в процедура за подбор.
- 143 При все това Комисията изтъква по същество, че вероятността от подобна дискриминация е по-скоро теоретична. Трите избрани с Решението езика били вътрешните работни езици на Комисията и поне един от тях несъмнено бил познат на заинтересованите от съответните длъжности лица, които задължително били високо квалифицирани. От друга страна, с оглед на недостига на възможности за превод приемането на Решението било повлияно от съображения, свързани с ефикасността и доброто функциониране на Комисията.
- 144 Тези доводи не могат да се приемат. Най-напред, що се отнася до обстоятелството, че трите избрани с Решението езика били вътрешните работни езици на Комисията, от съдебната практика произтича, че дадена институция не може да се задоволи да адресира до длъжностно лице индивидуално решение, съставено на нейния работен език, а трябва да се увери, че посоченото длъжностно лице владее достатъчно използвания език, и в противен случай да му предостави превод (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 23 март 2000 г. по дело Rudolph/Комисия, T-197/98, Recueil FP, стр. I-A-55 и II-241, точки 45—47 и Решение на Първоинстанционния съд от Bonaiti Brighina/Комисия, точка 118 по-горе, точки 20 и 21).
- 145 Като се има предвид тази съдебна практика, която може да се прилага по аналогия към кандидатите в процедура по назначаване, дадена институция не би могла да се задоволи да използва вътрешните работни езици за обявите за работа за свободните длъжности, с които тя разполага, а трябва да се увери, че

потенциалните кандидати ще бъдат в състояние да узнаят по надлежен начин за съществуването и съдържанието на въпросната обява за работа.

- 146 При всички случаи следва да се напомни, че Решението се отнася само за публикациите в *Официален вестник* с външна насоченост, които по самото си естество са адресирани и към външните за Комисията лица, за които е ирелевантно обстоятелството, че избраните за публикацията езици са вътрешни работни езици на Комисията.
- 147 По-нататък следва да се посочи, че наистина е вярно, че постове на ръководни длъжности са адресирани задължително към особено квалифицирани кандидати и следователно е вероятно мнозина кандидати с майчин език, различен от немски, английски или френски, да притежават задоволително владение на един или друг от тези три езика, с оглед на тяхното твърде разпространено познаване в Европа. Това обстоятелство обаче не е достатъчно, за да оправдае приетата с Решението мярка.
- 148 Всъщност макар и случат да е бил такъв, това не означава, че тези кандидати четат изданията на *Официален вестник* на тези три езика, а не на своя майчин език. Във всеки случай не можело да се презюмира, че всички лица, които притежават необходимите квалификации за постове на ръководни длъжности, владеят немски, английски или френски език.
- 149 Накрая, доводът, изведен от ефикасността и от доброто функциониране на Комисията, също трябва да бъде отхвърлен. Подобни съображения не могат да обосноват забраната от Правилника за персонала дискриминация. Както произтича от член 1г, параграф 6 от Правилника за персонала, единствено „законосъобразни цели от общ интерес в рамките на политиката за персонала“, каквито са мерките относно задължителната възраст за пенсиониране или минималната възраст за получаване на пенсия за осигурителен стаж, посочени във второто изречение от тази разпоредба, могат да обосноват накръняване на принципа на недопускане на дискриминация и на принципа на пропорционал-

ност. Впрочем доброто управление на възможностите за превод не е част от политиката за персонала по смисъла на Правилника за персонала.

150 От всички изложени дотук съображения следва, че с приемане на Решението Комисията е нарушила член 1г от Правилника за персонала. Впрочем по косвен начин тя е нарушила и член 27 от Правилника за персонала, тъй като в рамките на процедурите по назначаване на служители на ръководни длъжности приетата мярка може да постави в по-благоприятно положение кандидатите с определено гражданство, а именно тези, произхождащи от държави, в които немският, английският или френският език се използват като майчин език, и да нанесе вреда на поне една част от кандидатите — граждани на другите държави членки.

151 При тези условия Решението трябва да се отмени. Обявата за работа, публикувана според предвидените в Решението условия, трябва също да се отмени. Наистина Комисията публикува в националния печат на държавите членки обявления, съставени на всички други езици, с цел да информира заинтересованите лица за публикуването в *Официален вестник* на обявата за работа, към която било направено препращане за повече информация.

152 Дори и да се предположи, че публикуването на горепосочените обявления е достатъчно за информирането на кандидатите с майчин език, различен от немски, английски или френски, за съществуването на обявата за работа, налага се да се установи, че Комисията е пропуснала да вземе мерки, за да позволи на тези от тях, които не владеят нито един от тези три езика, да се запознаят също с точното съдържание на тази обява. Единствено фактическите обстоятелства, на които Комисията се позовава, че тя не била получила никакво оплакване от кандидат в тази връзка, или че италианските граждани били много добре числено представени сред получените кандидатури, не са достатъчни сами по себе си, за да се направи изводът, че горепосоченият пропуск на Комисията не може да нанесе вреда на правата на някои кандидати.

- 153 С оглед на гореизложените съображения следва жалбата да се уважи и Решението и обявата за работа да се отменят.

По съдебните разноски

- 154 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Освен това съгласно член 87, параграф 4, първа алинея от този правилник държавите членки, които са встъпили в делото, понесят направените от тях съдебни разноски.
- 155 В конкретния случай Комисията загубва делото. При все това Италианската република не е формулирала искания относно разноските. При тези условия следва да се нареди всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

- 1) **Отменя приетото от Комисията на нейното 1678-о заседание решение от 10 ноември 2004 г., според което публикуването в *Официален вестник на Европейския съюз* на запазените за външни кандидати обяви за работа за**

постове на ръководни длъжности ще се прави на немски, английски и френски език през период, който изтича на 1 януари 2007 г.

- 2) Отменя обява за работа COM/2005/335 за длъжността генерален директор (степен А*15/А*16) на Службата за борба с измамите (OLAF), публикувана от Комисията на 9 февруари 2005 г. (ОВ С 34 А, стр. 3).**
- 3) Всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.**

Vilaras

Prek

Ciucă

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 20 ноември 2008 година.

Подписи

Съдържание

Правна уредба	II - 3213
Обстоятелства, предхождащи спора	II - 3222
Производство и искания на страните	II - 3224
От правна страна	II - 3227
По допустимостта	II - 3227
По правото на държавите членки да подадат жалба по член 230 ЕО срещу актовете на институциите относно отношенията им с техните длъжностни лица и служители	II - 3228
— Доводи на страните	II - 3228
— Съображения на Първоинстанционния съд	II - 3229
По квалификацията на Решението и на обявата за работа като актове, подлежащи на обжалване по смисъла на член 230, първа алинея ЕО	II - 3231
— Доводи на страните	II - 3231
— Съображения на Първоинстанционния съд	II - 3234
По срока за обжалване на Решението	II - 3239
— Доводи на страните	II - 3239
— Съображения на Първоинстанционния съд	II - 3241
По съществуването на спора	II - 3246
Доводи на страните	II - 3246
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 3256
По съдебните разноски	II - 3266